

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. A. B., MBA** zastoupený Mgr. Darinou Čunderlíkovou, advokátkou se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. MSK 44011/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2021, č. j. 18 A 20/2020 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru správního, ze dne 25. 3. 2020, č. j. SMK/044322/2020 (dále jen „prvostupňový správní orgán“ a „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že úmyslně dne 4. 7. 2019 kolem 8:25 hod. v Karvině na kruhové křižovatce ulic Rudé armády, Leonovova a Havířská jako řidič vozidla Škoda, RZ X, držel v ruce hovorové zařízení – mobilní telefon. Tímto jednáním porušil povinnost

stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou, již Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Poté, co krajský soud zrekapituloval obsah správního spisu, uvedl, že ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že jednání žalobce bylo dostatečně prokázáno, a to oznámením přestupku ze dne 4. 7. 2019, úředním záznamem z téhož dne a zejména pak svědeckými výpověďmi policistů prap. J. K. a stržm. I. Š. Z protokolů o ústním jednání bylo zjištěno, že z obou svědeckých výpovědí plyne, že svědci viděli žalobce projíždět po kruhovém objezdu a manipulovat s mobilním zařízením tím způsobem, že ho neměl u ucha, ale držel ho v úrovni nad palubní deskou. Před vozidlem policistů stálo jiné vozidlo, které jim však nebránilo ve výhledu, neboť žalobce přijížděl zleva. Žalobce přejel přes kruhový objezd, poté se rozjelo vozidlo před vozidlem policistů a policisté se vydali za žalobcem. Z obou svědeckých výpovědí bylo postaveno najisto, že k záměně vozidel dojít nemohlo. Krajský soud měl za to, že svědecké výpovědi jsou věrohodné a konzistentní. Jelikož je nanejvýš pravděpodobné, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude vypovídat ve svůj prospěch, uvěřil výpovědím policistů, u nichž lze předpokládat nezainteresovanost. Krajský soud souhlasil se žalobcem, že prvostupňový správní orgán měl po obdržení oznámení o přestupku požadovat od policie videozáznam pořízený kamerou policejního vozidla z doby spáchání přestupku, nicméně toto pochybení nemělo za následek porušení práva žalobce vyjádřit se ke všem důkazům a na řádné zjištění skutkového stavu, jak namítal. Námitku neupřesnění popisu skutku ve výroku rozhodnutí shledal soud nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Je přesvědčen o tom, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle stěžovatele nejsou výpovědi svědků – policistů věrohodné a konzistentní. Na jejich autentičnost mohlo mít vliv to, že slyšeli přes dveře výpověď kolegy. Má za to, že ze strany správních orgánů došlo k manipulaci s důkazy, neboť části svědeckých výpovědí nebyly zaprotokolovány, byly upraveny a v zápisech z ústních jednání byly některé pasáže výpovědí svědků vynechány, což soud nevzal vůbec v potaz. Přestože navrhl k důkazu zvukové záznamy výpovědí policistů, které sám pořídil, neboť nesouhlasil s protokolací správním orgánem prvního stupně, soud o nich nerozhodl. Zopakoval, že s mobilním telefonem nijak nemanipuloval a neměl jej v ruce. Během jízdy sice telefonoval, ale k tomu používá handsfree zařízení. Nadále se domnívá, že je možné, že si policejní hlídka spletla vozidla.

[4] Neexistence videozáznamu z policejního vozidla nemůže jít k tíži stěžovatele, který nemohl ovlivnit jeho zajištění. Přestože již při zastavení hlídkou Policie ČR stěžovatel upozorňoval na skutečnost, že došlo k záměně automobilů – řidičů, policisté kamerový záznam nezajistili, což svědky znevěrohodňuje minimálně ve stejném rozsahu jako stěžovatele, kterému hrozí za spáchání přestupku trest. Kamerový záznam měl být prohlédnut a předložen správnímu orgánu, neboť stěžovatel nesouhlasil s obviněním z přestupku a už při zastavení hlídkou se aktivně vyjadřoval. Správní orgán neprovedením

pokračování

tohoto důkazu a tím, že policii o jeho poskytnutí včas nepožádal, porušil stěžovatelovo právo vyjádřit se ke všem důkazům a podstatným skutečnostem tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav. Současně došlo i k porušení zásady oficiality a zásady vyhledávací, neboť správní orgán nevyvinul úsilí k tomu, aby jediný důkaz – výpověď policistů, byl doplněn jinými, byť nepřímými důkazy, konkrétně kamerovým záznamem, který od počátku stěžovatel požadoval. Soud porušil svou povinnost důkladně hodnotit věrohodnost proti sobě stojících výpovědí a zohlednit i to, že policisté v rozporu s předpisy neposkytli kamerový záznam. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku ani nepokusil vypořádat se s rozdílným názorem a právní argumentací stěžovatele, proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[5] Stěžovatel taktéž argumentuje judikaturou Ústavního soudu, ze které plyne, že má-li být odsuzující rozhodnutí v souladu s Listinou základních práv a svobod, pak z odůvodnění musí být patrné, že bylo prokázáno naplnění všech znaků přestupku, přičemž závěr o tom musí být postaven mimo jakoukoli rozumnou pochybnost. Z principu presumpce neviny pak plyne zásada *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného). Ústavní soud konstatoval, že v případě existence jediného přímého usvědčujícího důkazu musí být takový důkaz mimořádně důkladně hodnocen, k čemuž v tomto případě rozhodně nedošlo. Ústavní soud navíc opakovaně uvedl, že bez dalšího nelze přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědi jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány.

[6] Krajský soud se nijak nepozastavil nad skutečností, že prvostupňový správní orgán řádně nevedl správní spis (chyběly tam stránky, nezohlednil pokyn nadřízeného krajského úřadu, že si měl zajistit videozáznam z místa spáchání přestupku). Krajský soud se ani nevypořádal s tím, že při prvním výslechu policistka uvedla, že se jim automobil žalobce „ztratil za vozidlem“ a dodatečně při následujícím výslechu bylo protokolováno, že „bylo vyloučeno, že by mohlo dojít k záměně vozidel“, přestože ze zvukového záznamu je zřejmé, že policistka uvedla, že si to nepamatuje.

[7] Žalovaný ve vyjádření pouze navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti soud vážil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K otázce nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS a mnoho dalších). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou, případně pokud část žalobní argumentace vůbec nevypořádal.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění sice explicitně nevyplývá vypořádání se s námitkami, které stěžovatel uvedl v doplnění žaloby ze dne 21. 7. 2020 (velmi obecně argumentoval tím, že správní orgán nevedl řádně správní spis, řádně neprováděl protokolaci výsledku svědků a taktéž vedl výslechy svědků účelově), nejde však o vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost. Stěžovatel totiž v doplnění žaloby neuvedl, jakých konkrétních skutečností se měla nepřesnost protokolace týkat, a v čem mělo spočívat tvrzené účelové vedení výsledků správním orgánem. Také v replice k vyjádření žalovaného ze dne 3. 11. 2020 setrval, pokud jde o řádné zachycení výpovědí policistů, v navýsost obecné rovině. Své výhrady k této otázce stěžovatel částečně rozvinul teprve v kasační stížnosti. Jelikož neměl krajský soud příležitost se k této části argumentace vyjádřit, nemůže tak učinit nyní ani Nejvyšší správní soud (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Lze tak shrnout, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí, jeho odůvodnění je logické a srozumitelné. Skutečnost, že stěžovatel s věcným hodnocením krajského soudu nesouhlasí, nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí nezpůsobuje.

[13] Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu: *„Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“*. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona stanoví: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“*

[14] Stěžovatel v situaci, kdy proti sobě stojí dvě verze o průběhu skutkového děje, zpochybňuje hodnocení výpovědí svědků - policistů jako konzistentních a věrohodných. Namítá, že pouze na jejich základě nebylo možné dospět ke skutkovému závěru, že nade všechnu rozumnou pochybnost manipuloval za jízdy s mobilním telefonem.

[15] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“): *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“*.

pokračování

[16] Stěžovatel tvrdí, že přestupek spáchán nebyl, neboť sice telefonoval, ale s mobilním zřízením nijak nemanipuloval, protože používá handsfree. Dva zasahující policisté – svědci tvrdí opak. V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se NSS zabýval mimo jiné v rozsudku č. j. 4 As 19/2007 – 114 ze dne 27. 9. 2007, v němž mj. konstatoval následující: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Nejvyšší správní soud sice v některých podobných případech zpochybnil výpověď policistů či strážníků (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, ze dne 16. 3. 2022, č. j. 6 As 245/2020 – 22), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (např. pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči), které v projednávaném případě přítomny nebyly.

[17] Ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by výslechy svědků byly prováděny jakkoli účelově. Nejvyšší správní soud konstatuje, že svědci vypovídali v zásadních bodech shodně a jejich výpovědi korespondovaly s dalšími podklady ve spise. Svědkyně stržm. I. Š. sice v rámci své druhé svědecké výpovědi upřesňovala odpověď týkající se možnosti záměny vozidel, nicméně tato izolovaná okolnost věrohodnost výpovědi obou svědků nesnižuje, natož do té míry, aby z nich správní orgány nemohly vycházet. Podstatná je shoda ve vnímání přestupkového jednání – svědci se ve svých výpovědích shodovali v tom, že stěžovatele viděli spáchat daný přestupek, oba popsali průběh události stejně. Z obou jejich výpovědí vyplynulo, že když přijížděli ke kruhovému objezdu, před nimi stálo jiné vozidlo a stěžovatel přijížděl po kruhovém objezdu z jejich pohledu zleva, přičemž za jízdy manipuloval s mobilním zařízením tím způsobem, že ho držel v úrovni palubní desky. Podle svědků k záměně vozidel dojít nemohlo, neboť přestože mezi vozidlem stěžovatele a vozidlem svědků stálo (následně jelo) ještě další auto, k úplné ztrátě vozidla stěžovatele ze zorného pole policistů nedošlo, toliko svědkyně stržm. Š. ztratila dočasně výhled na osobu (nikoli vozidlo) stěžovatele. Policisté zastavili vozidlo stěžovatele velmi krátce poté, co zahlédli přestupkové jednání. Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nijak nerozporoval možný pozorovací úhel policistů, vzdálenost, v jaké se od nich pohyboval, nebo pozorovací podmínky v daný den. Lze tedy shrnout, že krajský soud nepochybil, jestliže námitky směřující k nedostatečnému zjištění skutkového stavu neakceptoval.

[18] Námitka ovlivnění svědka výpovědí kolegy vyslechnutou přes dveře je spekulativní (v protokolu ze dne 27. 8. 2019 je navíc uvedeno, že vyslýchající pracovnice správního orgánu prvního stupně na podnět stěžovatele na chodbu nahlédla a čekající svědek seděl dostatečně daleko od zavřených dveří jednací místnosti). Pokud jde o zvukový záznam výpovědi policistů pořízený stěžovatelem, ten je součástí správního spisu, který soud k důkazu neprovádí, ale při posouzení důvodnosti žaloby z něj vychází. V této věci však stěžovatel v žalobě ani v jejím doplnění nespecifikoval, jaké skutečnosti mají být z tohoto záznamu zjištěny, a námitka pochybení při protokolaci svědeckých výpovědí správním orgánem byla vznesena toliko obecně, a proto se jí krajský soud nemohl zabývat. Nejvyšší

správní soud považuje za vhodné dodat, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že záměnu vozidel namítal již při zastavení hlídkou policie, se nezakládá na pravdě. Tehdy se stěžovatel ohradil pouze proti místu, kde ho policisté zastavili, jež považoval za nevhodné, a do oznámení přestupku ze dne 4. 7. 2019 kromě toho ještě uvedl, že s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasí. Žádný podnět k tomu, aby policisté prohlédli videozáznam z policejního vozidla a následně jej zařadili mezi důkazy, od stěžovatele v době prvního kontaktu s policií nevzešel.

[19] Námitku, že části svědeckých výpovědí nebyly zaprotokolovány, byly upraveny, anebo byly v zápisech z ústních jednání vynechány pasáže výpovědí svědků, vznesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti. Jelikož ji neuplatnil v žalobě, ačkoli mu v tom nic nebránilo, nemůže se jí Nejvyšší správní soud nyní zabývat (podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je tuto námitku třeba považovat za nepřípustnou).

[20] Nejvyšší správní soud připouští, že přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu patří mezi ty obtížně zachytitelné (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a navíc se odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť jsou pozorovatelné okem. Není však neobvyklé jeho prokazování pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a není nezvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku (srov. rozhodnutí NSS ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 As 145/2018 - 32). V posuzovaném případě bylo spáchání přestupku prokázáno oznámením přestupku ze dne 4. 7. 2019, úředním záznamem z téhož dne a zejména pak svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud ji je vědom, že všechny podklady pocházejí z jednoho zdroje, tedy od zasahujících policistů; jsou-li však vzájemně souladné a nevyskytují-li se v nich rozpory, může se jednat o dostačující indicie, že přestupek se skutečně odehrál tak, jak jej podklady zachycují. Ostatně konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu již několikrát aprobovala možnost prokázání spáchání přestupku pouze na základě těchto „trojjediných“ podkladů (srov. rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42 či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 – 37). Pro úplnost lze odkázat na rozhodnutí ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„[v] takové situaci není nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.“*

[21] Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel ve sdělení ze dne 12. 7. 2019 požadoval předložení videozáznamu z policejního vozidla. Jeho návrhu však nebylo vyhověno, neboť správní orgán měl za to, že videozáznam byl neupotřebitelný z důvodu zhoršené kvality a postavení kamer (úřední záznam ze dne 4. 7. 2019). Videozáznam z kamer policejního vozidla tedy v době spáchání přestupku nebyl ze strany správních orgánů považován pro nedostatek vypovídací hodnoty za potřebný důkaz. Teprve později, když žalovaný žádal po prvostupňovém orgánu doplnění svědeckých výsledků, aby byly rozptýleny (či potvrzeny) pochybnosti o tom, zda mohlo dojít k záměně vozidel, prvostupňový správní orgán požádal policii o videozáznam (přípisem ze dne 12. 3. 2020). V té době však videozáznam již neexistoval, neboť došlo k jeho přemazání záznamem

pokračování

novým. Tento důkaz proto již nebylo možno provést. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že záznam měl být ve správním řízení včas předložen, nicméně pochybení prvostupňového správního orgánu nemá za následek porušení práva stěžovatele vyjádřit se ke všem důkazům a podstatným skutečnostem ve vztahu k řádně zjištěnému skutkovému stavu. V posuzovaném případě byl skutkový stav správními orgány zjištěn dostatečně a na základě věrohodných podkladů. Koneckonců Nejvyšší správní soud již v minulosti rozhodl, že u těchto typů přestupku absence videozáznamu či obdobně „exaktního“ důkazu nemusí nutně být deficitem ve skutkovém poznání věci (srov. rozsudek ze dne 26. 2. 2015, č. j. 10 As 205/2014 – 34).

[22] Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud ve svém rozhodnutí respektoval judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, když vycházel z obsahu správního spisu a shledal, že jednání stěžovatele bylo dostatečně prokázáno. Svědecké výpovědi zasahujících policistů tak, jak jsou zachyceny v protokolech, byly v zásadních otázkách souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. Rovněž nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání stěžovatele, než prostý výkon jejich služby. Z obsahu správního spisu není patrná ani nepřiměřená míra horlivosti policistů při kontrole stěžovatele po spáchání přestupku.

[23] V nyní projednávané věci krajský soud dospěl ke správnému závěru, že správní orgány v rámci přestupkového řízení opatřily důkazy, které s ohledem na povahu přestupku, který je, jak bylo výše řečeno, obtížně zachytitelný, s dostatečnou přesvědčivostí prokazují, že stěžovatel se daného přestupku dopustil. Závěry žalovaného byly přesvědčivě zdůvodněny a veškeré stěžovatelovy námitky, které v řízení před správními orgány směřovaly k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, tj. zda bylo jednání stěžovatele dostatečně prokázáno, byly vypořádány. Ani v řízení před krajským soudem stěžovatel nevznesl žádné námitky, které by byly způsobilé shora uvedené závěry zpochybnit. Nelze proto přisvědčit tomu, že by v řízení před krajským soudem došlo k porušení zásady zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou důvodné a jelikož neshledal důvod ani pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně
senátu